

Geef mij nu je angst

Elke crisis nodigt je uit om naar binnen te gaan, om jezelf weer beter te leren kennen, om je bewust te laten worden.

Mijn vader is in een paar weken tijd ernstig ziek geworden en ligt nu op de Intensive Care in zorgelijke toestand. Door de coronamaatregelen mochten we hem sinds zijn ziekzijn (begin maart) niet meer bezoeken op mijn moeder na. Afgelopen week werden we gebeld door het ziekenhuis dat heit snel achteruitging en stonden met ons gezin (moeder, zus en broer) naast zijn bed. Ik ben heel dankbaar voor de momenten van contact die we nu nog hebben. Nu hij stabiliseert zijn de maatregelen weer strenger en die wisselen per dag afhankelijk van zijn toestand, van één persoon per dag tot elke dag dezelfde persoon (bij ons is dat dan mem). Nu ben ik even weer thuis bij mijn gezin om 'op adem te komen'.

Soms ben ik boos. Boos op de regering die ons deze strenge maatregelen oplegt, waardoor mensen zich eenzaam voelen of in eenzaamheid ziektes moeten doorstaan of moeten sterven. En dat is gerelateerd aan mijn grootste angst van dit moment: Dat mijn vader dit lijden alleen moet doorstaan of alleen zal moeten sterven. Dit maakt me wanhopig, radeloos, het voelt alsof ik het allemaal niet meer kan dragen deze ellende. En dat laat ik toe, hoe groot het soms ook IS. En bij het volledig toelaten ervan ontstaat opluchting. Ik laat de uitkomst los, ik hoef niet te weten waarom dit allemaal gebeurt. Ik adem het in en adem weer uit. Ik voel mijn levendigheid toenemen. En ook mijn kracht. Ik voel dan dat ik gedragen wordt door HET (God/Universum/HET grote geheel/alles IS één). Dat ik mag putten uit de BRON van LEVEN. Daar is het rustig. Daar is ALLES GOED.

Ik voel dat ik het kan dragen, misschien wel MOET dragen. Om uiteindelijk ook LIEFDE te voelen, alleen maar LIEFDE. Daar waar het allemaal om gaat in het LEVEN. Dit gaat dwars door de angst heen, dwars door de boosheid, dwars door het verdriet.

En dan weet ik: Geef mij NU je angst, ik geef je er LIEFDE voor terug. Ik weet diep van binnen dat de LIEFDE ons altijd verbindt wat er ook gebeurt.

Foto: De bloesem van de pruimenboom in de tuin van mijn ouders. Teken van HOOP. Dat de bloemen op hun tijd vruchten mogen dragen.